

vána. Z toho plyne, že odporuje intenci nař., když úřad tuto tříměsíční lhůtu vymezenou pro zkoumání ohlášené výroby a všeobecného prodeje lékárnických specialit prodlouží. Prozatímní zákaz výroby a prodeje z toho důvodu, že zdravotně-technický prozkum nemohl býti ve lhůtě 3 měsíční proveden, není ničím jiným, než prodloužením lhůty vyměřené úřadu k prozkoumání lékárnické speciality.

Žal. úřadem udaný důvod zákazu není tedy čerpán z cit. nařízení, nýbrž odporuje čl. 6 nař. č. 40 ř. z. z r. 1901.

Bylo tedy nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 3092.

Valutová opatření poválečná: * Na převzetí titrů předválečných rent rakouských do úschovy po rozumu vl. nař. ze 7. dubna 1921 č. 151 Sb. má nárok příslušník čsl. republiky, i když bydlí mimo území tohoto státu.

(Nález ze dne 11. ledna 1924 č. 6718/23)

Věc: František W. v Z. proti ministerstvu financí o zjištění titrů předválečného státního dluhu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím odepřelo min. financí st-li převzítí do úřední úschovy dle vl. nař. ze 7. dubna 1921 č. 151 Sb. titry nezajištěného dluhu rakouského a sice: a to z důvodu, že st-l bydlí mimo území čsl. republiky.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Ježto žal. úřad ve svém zamítavém rozhodnutí uvedl jedině ten důvod, že st-l bydlí mimo území čsl. republiky, může se nss zabývatí pouze tímto důvodem jako skutkovou podstatou nař. rozhodnutí za základ sloužící (§ 6 zák. o ss) a přezkoumávati zákonnost nař. rozhodnutí jen s hlediska žal. úřadem zaujatého a v rozhodnutí vysloveného.

Šem 1 zák. z 18. března 1921 č. 124 Sb. byla vláda zmocněna, aby k přípravě provedení čl. 203 mírové smlouvy St. Germainské zjistila titry předválečného dluhu bývalého státu rakouského, které jsou na území republiky čsl., anebo které jsou dosud uloženy v cizině, mimo toto území, jsou však majetkem příslušníků čsl. § 2 téhož zák. zmocnil pak vládu, aby za tímto účelem nařídila složení titrů do úřední úschovy.

Podle § 1 lit. b) nař. ze 7. dubna 1921 č. 151 Sb. měly býti do 15. května 1921 zjištěny a seznamenány titry předválečného nezajištěného státního dluhu rak. a nezajištěného společného státního dluhu rak. uh., které jako majetek příslušníků čsl. . . . jsou mimo území čsl. republiky. Ani zák., ani vl. nař. nestanoví, že by příslušník republiky Čsl., v jehož majetku jsou zmíněné, mimo území republiky Čsl. uložené dluhopisy, musil míti bydliště v území této republiky. Opačný názor žal. úřadu, který — jak již praveno — jest jediným důvodem nař. rozhodnutí, jest tudíž právně mylný.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost po rozumu § 7 zák. o ss.

Č. 3093.

Pozemková reforma: I. Ve stížnosti pachtýře na nss proti výpovědi z hospodaření je přípustna námitka nezákonnosti z toho důvodu, že výpověď směřuje toliko proti st-li a nikoliv též proti jeho manželce jako spolupachtýřce. — II. Výpověď daná pachtýři není nezákonnou již proto, že pachtovní poměr skončí dříve než uplyne lhůta výpovědní.

(Nález ze dne 11. ledna 1924 č. 26.699/23).

V ě c: Kurt N. v J. proti státnímu pozemkovému úřadu o výpověď z hospodaření.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním z 26. března 1923 řízeným na okresní soud v Turnově, vypověděl žal. úřad podle §§ 12 a násl. zák. z 8. dubna 1920 č. 329 Sb. ve znění zák. z 13. července 1922 č. 220 Sb. st-le jako pachtýře zabraného dvora J. z hospodaření na nemovitostech k tomuto dvoru patřících na dobu šesti měsíců. V podání tom navrženo, aby výpověď byla doručena st-li a Dru Alainu R. jako vlastníkovu zabraného velko-
statku.

Proti výpovědi směřuje stížnost podaná u nss, o níž bylo uvažováno takto:

Stížnost sice připomíná, že držiteli svěřenství, k němuž patří dvůr J., nebyla výpověď posud dána, ale nedovozuje z této skutečnosti ani nezákonnost nař. opatření ani vadu řízení. Proto nelze v tomto pouhém konstatování spatřovati nějaký po rozumu § 18 zák. o ss formulovaný bod stížnosti a netřeba se obíratí otázkou v odvodním spisu žal. úřadu řešenou, zda by námitka z tohoto tvrzení čerpaná byla přípustnou čili nic.

Stížnost namítá v první řadě, že pachtýřem dvora J. není a nebyl st-l sám, nýbrž st-l se svou manželkou Annou a dovozuje z toho nezákonnost a vadnost výpovědi, dané pouze st-li. Odvodní spis shledává námitku tu nepřipustnou jednak proto, že st-l není prý oprávněn hájiti zájmy své manželky jednak proto, poněvadž vytýká se námitkou tou porušení § 12 náhr. zák. a pro porušení tohoto ustanovení možno si stěžovati u řádného soudu.

Nss neshledal, že by st-l námitkou tou hájil zájmy své manželky. St-l tvrdí, že jsou dva pachtýři dvora, že výpověď daná pouze jednomu je nezákonnou a hájí tedy námitkou tou své právo, tvrdě nezákonnost opatření, zasahujícího v jeho sféru právní. Nelze tedy tvrditi, že by námitka ta byla nepřipustnou z důvodu uplatňovaného odvodním spisem, stejně jako neshledána nepřipustnou s hlediska § 3 a) zák. o ss. Vždyť námitkou tou nebrojí se proti usnesení soudnímu, vydanému k žádosti žal. úřadu, nýbrž proti druhé složce, z níž se výpověď skládá, totiž proti rozhodnutí žal. úřadu, komu má výpověď z hospodaření jako osobě na zabraném statku hospodařící býti dána. A proti této složce výpovědi